

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Predmet broj: S 1 2 K 021198 17 K

Datum presude: 05.06.2017. godine

Vijeće u sastavu:

Strika Mirsad, predsjednik vijeća

Mašović Hasija, član vijeća

Marijanović Anđelko, član vijeća

Predmet Tužilaštva Bosne i Hercegovine
protiv

KEKIĆ ABDULAZIZ OSMANA

PRVOSTEPENA PRESUDA

Branilac optuženog: Dupovac Senad, advokat iz Sarajeva

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Stanojlović Elvira

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88

Telefon: 033 707 100; Fax: 033 707 155

Broj: S 1 2 K 021198 17 K
Sarajevo, 05.06.2017. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudije Strika Mirsada kao predsjednika vijeća, te sudija Mašović Hasije i Marijanović Anđelka kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Hadžić Ilvane u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv Kekić Abdulaziz Osmana, optuženog zbog krivičnog djela Protuzakonito formiranje i pridruživanje stranim paravojnim ili parapolicijskim formacijama iz člana 162b. stav 2. Krivičnog Zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: T20 0 KTT 011803 16 od 28.12.2016. godine, potvrđene dana 17.01.2017. godine, nakon javno održanog glavnog pretresa, u prisustvu optuženog Kekić Abdulaziz Osmana i njegovog branioca, advokata Dupovac Senada, te tužioca Tužilaštva BiH, dana 05.06.2017. godine donio je i javno objavio:

P R E S U D U

Optuženi KEKIĆ ABDULAZIZ OSMAN, sin Hasana i majke Rasime, rođ. Mujanović, rođen 07.07.1970. godine u Bosanskoj Dubici, JMB ..., prijavljeno prebivalište na adresi Gorni Rahići, Brčko Distrikt, državljanin ..., po zanimanju policajac, nezaposlen, srednja stručna sprema, otac šestoro djece, lošeg imovnog stanja, pismen, neosuđivan

Na osnovu člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku BiH

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

da je,

dana 20.03.2015. godine, s ciljem pridruživanja stranoj paravojnoj formaciji koja djeluje van teritorije BiH suprotno članu 2. i 3. Zakona o službi u Oružanim snagama Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH” br. 88/05, 53/07, 59/09, 74/10, 42/12), i to terorističkoj organizaciji ISIL-u tzv. Islamskoj državi na području Sirije i Iraka, a koja organizacija je odlukom Vijeća sigurnosti UN-a broj SC/11019 od 30.05.2013. godine proglašena terorističkom organizacijom, otputovao putničkom motornim vozilom marke Citroen Jumper, bijele boje, reg. oznaka T39-A-296, preko GP Orašje, zajedno sa porodicom Ebu Ise (Senad Grabus) u Tursku a potom, neutvrđenog dana ilegalno prešao u Siriju, nakon čega se pridružio i postao pripadnik terorističke paravojne formacije „Enver Alwaki”, u tzv. Islamskoj državi na području Sirije i Iraka, čiji je bio aktivni pripadnik do 02.10.2015. godine.

dakle da se pridružio stranoj vojnoj ili paravojnoj formaciji koja djeluje van Bosne i Hercegovine.

čime bi, počinio krivično djelo Protuzakonito formiranje i pridruživanje stranim paravojnim ili parapolicijskim formacijama iz člana 162b. stav 2. Krivičnog Zakona Bosne i Hercegovine.

U smislu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku BiH, troškovi krivičnog postupka, kao nužni izdaci optuženog i nužni izdaci i nagrada branitelja, padaju na teret budžetskih sredstava.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilaštvo BiH je dana 28.12.2016. godine podiglo optužnicu broj T20 0 KTT 0111803 16 protiv Kekić Abdulaziz Osmana zbog krivičnog djela Protuzakonito formiranje i pridruživanje stranim paravojnim ili parapolicijskim formacijama iz člana 162b. stav 2. KZ BiH. Predmetna optužnica je od strane sudije za prethodno saslušanje potvrđena dana 17.01.2017. godine. Nakon izjašnjenja o krivici optuženog 06.03.2017. godine, predmetni spis je upućen sudećem vijeću radi zakazivanja glavnog pretresa koji je čitanjem optužnice započeo dana 06.04.2017. godine.

1. Optužba

Tokom dokaznog postupka po prijedlogu optužbe na glavnom pretresu su u svojstvu svjedoka saslušani L. Z. i Dž. A., a optužba je prezentovala i u sudski spis uvrstila sljedeću materijalnu dokumentaciju: **DT-1.** Zapisnik Državne agencije za istrage i zaštitu o pretresanju lica Osman Abdulaziz Kekić, broj: 16-04/1-4/16 od 16.02.2016.godine; **DT-2.** Potvrda Državne agencije za istrage i zaštitu o privremenom oduzimanju predmeta broj: 16-04/1-3/16 od 16.02.2016.godine; **DT-3.** Bijela ceduljica sa ispisanim brojevima; **DT-4.** Dopis Državne agencije za istrage i zaštitu broj: I-16-04/1-04-1-748-1633/13 od 27.09.2016.godine, sa priložima; **DT- 4.1.** Akt Granične policije Bosne i Hercegovine broj: I-17-05-2-110/16-288 od 04.04.2016 o prelasku državne granice za lice Osman Abdulaziz Kekić; **DT- 4.2.** Izvještaj iz informacionog sistema GP BiH za lice Osman Abdulaziz Kekić za period od 01.01.2015. - 03.04.2016 godine; **DT- 5.** Zapisnik Državne agencija za istrage i zaštitu, o ispitivanju osumnjičenog Osman Abdulaziz Kekić broj: 16-04/1-9/16 od 17.02.2016. godine; **DT- 7.** Naredba Tužilaštva BiH broj: T20 0 KTT 0011803 16 od 22.03.2016.godine, **DT- 7.1.** Akt Državne agencije za istrage i zaštitu, broj: I-16-04/1-04-1-748-1324/13 od 30.05.2016. godine, **DT- 8.** Akt Ministarstva sigurnosti broj: 08-1-04-2-2208-1/15 od 08.04.2015.godine sa priložima: Odluka o provedbi restriktivnih mjera utvrđenih rezolucijama vijeća sigurnosti UN-a (Službeni Glasnik BiH broj 103/11); Stranice sa subjektima pri Al-Kaidi u Iraku (QE.J.115.04), kao i sa onim koji su povezani sa njom /na engl. Entities pages with Al Qaida in Iraq (QE.j.115.04) /; Pismo preporuka i izvještaja vijeća sigurnosti UN-a S72014/815, **DT- 9.** Izvod Policijske stanice Kozarska Dubica iz kaznene evidencije za lice Osman Abdulaziz Kekić broj: 18-1/01-234-39/16 od 05.09.2016. godine. **DT- III 1.** Izvještaj o počinjenom krivičnom djelu i učiniocu Državne agencije za istrage i zaštitu broj I-16-04/1-04-1-748-1062/13- KU-5/16 od 18.02.2016. godine; **DT- III 2.** Zapisnik

Državne agencije za istrage i zaštitu o ispitivanju osumnjičenog Osman Abdulaziz Kekić broj: 16-04/1- 25/16 od 24.06.2016. godine, **DT- III 3.1. – 3.3.** Obavijesti Tužilaštva BiH o otvaranju predmeta upućene Sudu BiH, osumnjičenom Osmanu Abdulaziz Kekiću i njegovom braniocu advokatu Dupovac Senadu od 10.03.2016.godine sa dostavnicama; **DT- III 4.** Zapisnik Tužilaštva BiH o otvaranju i pregledu privremeno oduzetih predmeta i dokumentacije od 21.03.2016.godine; **DT- III 5.** Obavijest Tužilaštva BiH upućena Sudu BiH dana 26.12.2016.godine o izvršenom pretresanju; **DT- III 6.** Presuda Suda BiH broj S1 2 K 022112 16 Ko od 16.08.2016.godine

Tužilaštvo je u svom završnom izlaganju istaklo da, nakon završenog postupka cijeni da je provedenim dokazima van razumne sumnje dokazano da je optuženi Kekić Abdulaziz Osman počinio krivično djelo Protuzakonito formiranje i pridruživanje stranim paravojnim ili parapolicijskim formacijama iz člana 162b. stav 2. KZ BiH. Optužba je u tom kontekstu ukazala da je izvedenim dokazima dokazana tvrdnja da je optuženi otišao u Siriju s ciljem pridruživanja stranoj paravojnoj formaciji koja djeluje van teritorije BiH i to terorističkoj organizaciji ISIL, zatim da je postojala vojna jedinica ili ketiba „Enver Alvaki“, te da je optuženi bio pripadnik ove jedinice koja se borila na strani ISIL-a.

U odnosu na iskaz svjedoka Dž. A., optužba je isti detaljno analizirala uporedo sa iskazom koji je optuženi dao u istrazi prilikom ispitivanja, te izvela zaključak da istinitost iskaza svjedoka Dž. A. ničim nije dovedeno u pitanje. Naprotiv, navodi optuženog koji su u suprotnosti sa navodima svjedoka nemaju svoje uporište u izvedenim dokazima i logičnom slijedu događaja.

Otpužba se pozvala i na izvedene materijalne dokaze, naročito na analizu brojeva telefona koji su pronađeni kod osumnjičenog na ceduljici. Iz analize je utvrđeno da je jedan broj telefona na aplikaciji „Viber“ registrovan pod imenom Darija Ummu Summejja, a isti broj je kontaktirao sa brojevima koje koristi Erdić Husein, koji je pravosnažno osuđen zbog organizovanja pojedinaca s ciljem pridruživanja terorističkoj organizaciji ISIL. Navedeno je optužba dovela u vezu sa stvarnim ciljem odlaska optuženog u Siriju, da isto upućuje na postojanje šire mreže ljudi koji su zagovornici odlaska u Siriju i pridruživanju paravojnim formacijama koje se bore na strani ISIL-a.

U odnosu na dokaze koje je odbrana uvela, tužilaštvo je navelo da su isti nerelevantni, s obzirom da svjedoci Huseinović Sedin i Tahić Berin nisu boravili u Siriji u inkriminisanom periodu niti poznaju optuženog. U odnosu na svjedoka Smajjić Muharema koji optuženom daje „savršeni alibi“, otpužba tvrdi da isti nije govorio istinu jer je imao interesa da svjedoči u njegovu korist, jer je i optuženi saslušan u istrazi koja je vođena protiv svjedoka.

Na kraju je optužba, cijeneći da su izvedenim dokazima dokazani činjenični navodi i pravna kvalifikacija djela za se optuženi tereti, predložila da se isti oglasi krivim i da mu se izrekne kazna u skladu sa zakonom.

2. Odbrana

Po prijedlogu odbrane optuženog u toku dokaznog postupka su saslušani svjedoci Tahić Berin, Smajić Muharem i Huseinović Sedin, a kao materijalni dokaz odbrana je uvela Obavijest Tužilaštva BiH broj T 20 0 KTT 0011814 16 od 17.04.2017. godine / DO-1/

U završnoj riječi branilac je prvenstveno ukazao da je optužnica nepotpuna i nerazumljiva, jer u opisu krivičnog djela nije navedeno vrijeme i mjesto učinjenja krivičnog djela, te da je optužba pokušala teret dokazivanja činjenice da optuženi nije postao pripadnik paravojne formacije prebaciti na odbranu, jer optužba očigledno tu činjenicu smatra dokazanim samim tim što je optuženi boravio na području Sirije u inkriminisanom periodu.

Teza odbrane se bazirala na tvrdnji da sam boravak optuženog u toku ratnih dejstava na području Sirije ne može biti krivično djelo, odnosno da optužba nije uspjela dokazati da je uopšte postojala jedinica „Enver Alvaki“, te da je optuženi bio pripadnik te jedinice.

U odnosu na svjedoka Dž. A., branilac je naveo da se radi o nekredibilnom i nevjerodostojnom svjedoku, jer je isti bio pripadnik terorističke grupe ISIL za koje djelo je i osuđen po sporazumu o priznanju krivice. Svjedočenje u ovom predmetu je, po stavu odbrane, dio sporazuma na koji je optuženi pristao u cilju dobijanja povoljnije sankcije. Branilac je ukazao i na manjkavosti, nedosljednosti i nelogičnosti u iskazu svjedoka, dovodeći ga u vezu sa iskazima drugih svjedoka. Branilac je ukazao da je u suprotnosti sa sudskom praksom da se osuda zasniva samo na jednom jedinom, nepotkrijepljenom dokazu.

Na kraju, branilac je predložio da se optuženi oslobodi od optužbe jer se iz svjedočenja Dž. A. ne može izvesti jasan i nedvosmislen zaključak koji bi bio takve kvalitete da se na njemu zasnuje odluka o krivici osuđenog, odnosno iskaz zaštićenog svjedoka koji je pri tome osuđen za krivično djelo terorizma ne doseže takav kvalitet dokaza da bi osuđujuća presuda bila jedini mogući razuman zaključak.

Optuženi se saglasio sa izlaganjem svog branioca.

3. Procesna odluka - zabrana objavljivanja ličnih podataka svjedoka u medijima

Sud je u na glavnom pretresu prilikom saslušanja svjedoka L. Z. i Dž. A., u cilju zaštite interesa svjedoka donio odluku da se u medijima ne objavljuju lik i lični podaci svjedoka.

Cijeneći specifične okolnosti na strani svjedoka, da je svjedok L. Z. ovlašteno službeno lice Državne agencije za istrage i zaštitu koji od 2004. godine radi isključivo na provođenju istražnih radnji u odsjeku za borbu protiv terorizma, a svjedok Dž. A. lice koje se nalazi na izdržavanju kazne zatvora, te imajući u vidu i istaknutu saglasnost odbrane sa prijedlogom svjedoka, Sud je našao da je cjelishodno u cilju zaštite interesa, daljeg neometanog

obavljanja poslovnih aktivnosti /svjedok L./, odnosno spriječavanja neugodnosti u daljem boravku na izdržavanje kazne zatvora /svjedok Dž./, zabraniti da u medijima budu objavljeni lični podaci i lik svjedoka.

Svjedoci su saslušani u javnoj sjednici, te sadržaj njihovog svjedočenja nije obuhvaćen navedenom odlukom, čime Sud smatra da je javnost postupka osigurana, a istovremeno zaštićeni interesi svjedoka.

Branilac je tokom završnih riječi za svjedoke koristio termin zaštićeni svjedoci. U tom smislu, Sud ukazuje da svjedoci ne uživaju status svjedoka pod mjerama zaštite na način kako je to predviđeno Zakonom o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka, te da prema njima nisu određene mjere zaštite. Lični podaci svjedoka, kao i sadržaj svjedočenja, su bili bez ograničenja dostupni braniocu i optuženom tokom cijelog postupka.

4. Relevantno materijalno pravo

Član 162.b. KZ BiH Protuzakonito formiranje i pridruživanje stranim paravojnim ili parapolijskim formacijama („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, broj 47/14): **(1)***Ko protivno Zakonu o odbrani Bosne i Hercegovine ili Zakonu o službi u Oružanim snagama Bosne i Hercegovine organizira, rukovodi, obučava, oprema ili mobilizira pojedince ili grupe ljudi s ciljem pridruživanja, na bilo koji način, stranoj vojnoj, stranoj paravojnoj ili stranoj parapolijskoj formaciji koje djeluju van Bosne i Hercegovine, kaznit će se kaznom zatvora u trajanju od najmanje pet godina. (2) Ko se na bilo koji način pridruži stranoj vojnoj, stranoj paravojnoj ili stranoj parapolijskoj formaciji, obučenoj, opremljenoj ili mobiliziranoj u smislu stava (1) ovog člana, kaznit će se kaznom zatvora u trajanju od najmanje tri godine.*

5. Opšta razmatranja ocjene dokaza

Sud je cijenio izvedene dokaze u ovom predmetu u skladu sa osnovnim načelima ZKP BiH i to prvenstveno odredbom člana 3. stav 1. ZKP BiH koja određuje da se svatko smatra nevinim za krivično djelo dok se pravomoćnom presudom ne utvrdi njegova krivica. U skladu sa ovim načelom na tužiocu leži obaveza dokazivanja krivice optuženog i to optužba krivicu mora dokazati po standardu van svake razumne sumnje, jer u slučaju da postoji bilo kakva razumna sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine navodno krivično djelo, donesena odluka mora ići u prilog optuženog, kako to i predviđa odredba član 3. stav 2. ZKP BiH.

Sud je prilikom donošenja odluke u ovom predmetu uzeo u obzir sve dokaze provedene na glavnom pretresu, te svoje odluke zasnovao isključivo na relevantnim dokazima, upuštajući se u njihovu detaljnu analizu u onoj mjeri koliko je to neophodno i relevantno za donošenje zakonite i pravilne odluke, a sve u smislu člana 15. ZKP BiH koji predviđa princip slobodne ocjene dokaza.

Prilikom ocjene iskaza svjedoka koji su svjedočili u ovom postupku, Sud je cijenio njihovo držanje i ponašanje tokom davanja iskaza, ispitao konzistentnost njihovih iskaza datih u sudnici, uporedio činjenice o kojima su svjedoci svjedočili sa činjenicama koje su utvrđene od strane drugih svjedoka, te materijalnim dokazima, a sve kako bi se utvrdilo da li su potkrijepljeni ili osporeni drugim dokazima u ovome predmetu, vodeći se elementarnim formalno logičkim i psihološkim pravilima, te prosječnim ljudskim iskustvom. Sud je u toku ocjene dokaza ispitao i uložene materijalne dokaze kako bi odlučio o njegovoj zakonitosti, relevantnosti, autentičnosti, pouzdanosti i dokaznoj vrijednosti.

6. Dokazi i ocjena dokaza u kontekstu bića krivičnog djela Protuzakonito formiranje i pridruživanje stranim paravojnim ili parapolicijskim formacijama iz člana 162.b. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine

Imajući u vidu pravnu kvalifikaciju iz predmetne optužnice, utvrđivanje činjenice postojanja neke strane paravojne ili parapolicijske formacije isključivo kao terorističke nije bitan element krivičnog djela Pridruživanja stranoj vojnoj ili paravojnoj formaciji iz člana 162.b KZ BiH, kao što je to slučaj kod krivičnog djela Organiziranje terorističke grupe iz člana 202.d KZ BiH.

Sud je u ovoj krivičnopravnoj stvari prvenstveno bio u obavezi da utvrdi da li je grupa kojoj se optuženi navodno priključio **strana paravojna ili parapolicijska formacija**.

U tom smislu, Sud ukazuje da iz akta Ministarstva sigurnosti BiH, broj 08-1-04-2-2208-1/15 od 08.04.2015. godine / DT-8 / proizlazi da je dana 30.05.2013. godine Islamska država Sirije i Iraka (ISIL) uvrštena na listu terorističkih organizacija na temelju odluke Vijeća sigurnosti UN-a broj SC/11019.

Navedena organizacija je povezana sa Al Qaidom, koja je uvrštena na listu sankcija po Rezoluciji Vijeća sigurnosti UN-a broj 1267 iz 1999. godine (koja je temeljna rezolucija) i drugih vezanih rezolucija - Rezolucija broj 2083 iz 2012. godine i Rezolucija broj 1526 iz 2004. godine. S toga, samozvana Islamska država Iraka sastavni je dio Al Qaide Iraka, a koja je nakon proširenja svog djelovanja na teritoriju Sirije promjenila naziv u Islamska država Iraka i levanta (ISIL).

Iz navedenog akta Ministarstva sigurnosti BiH, proizlazi i da je ovo Ministarstvo, u skladu sa članom 4. Odluke Vijeća Ministara BiH od 09.11.2011. godine o provedbi restriktivnih mjera utvrđenih rezolucijama Vijeća sigurnosti UN, / „Službeni Glasnik BiH“, broj 103/11/ zaduženo za objavu ažuriranih Konsolidovanih popisa nadležnih tijela Vijeća sigurnosti UN, koje zaprimljene u izvornom obliku objavljuje na vlastitoj web stranici.

Sud je cijeneći sve naprijed navedeno, našao da je grupa ISIL, u vremenskom periodu koji se optuženom stavlja na teret bila listirana od strane Vijeća sigurnosti Ujedinjenih nacija kao teroristička organizacija.

S tim u vezi, Sud nalazi da je provedenim dokazima optužbe, nesporno utvrđeno da se organizacija **ISIL**, koja djeluje na području Sirije, a kojoj se po navodima optužbe pridružio optuženi, nalazi na listi terorističnih organizacija, što u kontekstu krivičnog djela Protuzakonito formiranje i pridruživanje stranim paravojnim ili parapolicijskim formacijama iz člana 162.b. stav 2. KZ BiH, navodi na zaključak da se radi upravo o paravojnoj formaciji koja djeluje van područja BiH.

Kako je riječ o krivičnom djelu koje u sebi sadrži i blanketni propis, obaveza Suda je i da vodi računa o pravilnoj primjeni materijalnog prava, a ujedno i blanketnim normama koje nadopunjuju odredbe iz posebnog dijela KZ BiH, pa je u vezi s tim Sud i postupio na navedeni način i isto u konkretnom slučaju upotpunio relevantnim odredbama Zakona o službi u Oružanim snagama BiH („Sl. glasnik BiH“, broj: 88/05,53/07,59/09,74/10,42/12).

Odredbama članova 2. i 3. navedenog Zakona navedeno je šta Oružane snage BiH podrazumjevaju, kao i koja lica mogu biti na službi u Oružanim snagama, te je u konkretnom slučaju utvrđeno da optuženi Kekić Abdulaziz Osman nije vojno odnosno civilno lice po pravilima Zakona o službi u Oružanim snagama BiH.

Pored navedenih utvrđenja, odlučujuća činjenica koju je Sud trebao u toku postupka utvrditi je - da li se optuženi pridružio paravojnoj formaciji „Enver Alvaki“ u tkz. Islamskoj državi na području Sirije i Iraka.

Optužnim aktom optuženi Kekić Abdulaziz Osman se tereti da je dana 20.03.2015. godine napustio BiH, s ciljem pridruživanja stranoj paravojnoj formaciji, na način da je prvo otputovao u Tursku, a onda ilegalno prešao na teritoriju Sirije, gdje je postao pripadnik paravojne formacije „Enver Alvaki“ u tkz. Islamskoj državi na području Sirije i Iraka, čiji je bio pripadnik do 02.10.2015. godine.

Da je upravo u tom periodu (tačnije do 02.10.2015. godine, o čemu se kasnije biti više riječi) optuženi boravio na području Sirije, Sud je utvrdio iz izjave samog optuženog koju je u prisustvu branioca dao prilikom ispitivanja u istrazi, te iz saglasnih izjava svjedoka Dž. A. i Smajić Muharema.

Tako iz Akta Granične policije BiH broj I-17-05-2-110/16-288 od 04.04.2016. godine /DT-4/ proizlazi da je optuženi Kekić dana 20.03.2015. godine evidentiran na izlazu iz Bosne i Hercegovine na graničnom prelazu u Orašju, te da je evidentiran prilikom ulaska u Bosnu i Hercegovinu na Međunarodnom aerodromu Sarajevo 16.02.2016. godine.

Na zapisnik o ispitivanju Državne agencija za istrage i zaštitu, broj: 16-04/1-9/16 od 17.02.2016. godine /DT-5/, koji je sačinjen u prisustvu branioca, a na čije ulaganje branilac nije imao prigovora, optuženi Kekić je detaljno opisao vrijeme, način, te osobe sa kojima je otišao u Siriju, te činjenicu da je ilegalno prešao granicu Turska-Sirija. U tom kontekstu je naveo da je vrijeme odlaska u Siriju bio kraj mjeseca marta 2015. godine.

U pogledu datuma odlaska iz Sirije, optuženi nije naveo tačan datum, ali zaključak da se to desilo na dan ili približno da dan 02.10.2015. godine, Sud posredno izvodi iz iskaza svjedoka Smajić Muharema dovodeći ga u vezu sa iskazom L. Z., te iskazom optuženog.

Naime, optuženi u svojoj izjavi, kao i svjedok Smajić, su jasno i nedvosmisleno naveli da su nakon hapšenja od strane pripadnika turskih snaga prilikom izlaska iz Sirije proveli 4 mjeseca u pritvoru u Turskoj. Period boravka u pritvoru je potvrdio i svjedok L. Z. koji je naveo da je Državna agencija za istrage i zaštitu imala informaciju da je optuženi u pritvoru, jer je optuženi poslao pismo Konzulatu Bosne i Hercegovine u Turskoj. Takođe, iz saglasnih izjava optuženog i svjedoka Smajića proizlazi da su nakon puštanja na slobodu iz pritvora u Turskoj, odmah po dobijanju putnog lista napustili područje Turske i avionom doputovali za Sarajevo, gdje su evidentirani na ulazu u BiH u februaru 2016. godine, tačnije na dan 16.02.2016. godine.

Svjedok Smajić jeste naveo da je dan odlaska iz Sirije 02.09.2015. godine, međutim iskaz ovog svjedoka i optuženog je saglasan u dijelu koji se tiče vremenskog period boravka u pritvoru (4 mjeseca), što u krajnjem dovodi do zaključka da se lišenje slobode od strane turskih snaga, odnosno izlazak iz Sirije morao desiti 4 mjeseca prije toga, odnosno početkom oktobra mjeseca 2015. godine.

Činjenicu boravka optuženog u inkriminisanom periodu da je boravio na području Sirije, Sudu je potvrdio i svjedok Smajić Muharem. Svjedok je na glavnom pretresu naveo da je optuženog upoznao u Siriji, u junu/julu 2015. godine, i da su se svakodnevno družili do momenta kada su zajedno napustili područje Sirije u oktobru 2015. godine.

Takođe, svjedok Dž. A. je naveo da je optuženog Kekića upoznao u Siriji polovinom 2015. godine u stanu u kojem je svjedok živio, te da je optuženi u navedenom stanu boravio u više navrata. Svjedoku je poznato da je optuženi napustio područje Sirije krajem 2015. godine, te da je na vijestima vidio da je uhapšen na granici Sirija-Turska zajedno sa Muharemom, za kojeg nije bio siguran u pogledu prezimena.

Sud je u ovom dijelu, načinu odlaska u i iz Sirije, vremenskog perioda boravka u Siriji, dešavanja nakon izlaska iz Sirije, prihvatio iskaz optuženog kao istinit i vjerodostojan, s obzirom da sadrži detalje i opise situacija koje mogu dati samo lica koja su lično učestvovala u takvim radnjama. Kako su navedene činjenice u odlučujućoj mjeri pokripljene?? (potkrijepljene??) i drugim dokazima, odnosno izjavama svjedoka, Sud je našao dokazanim tvrdnju optužbe da je optuženi u inkriminisanom periodu zaista i boravio

na području Sirije. Iz svega navedenog, jasno je da zaključak o boravku optuženog na području Sirije u inkriminisanom periodu, Sud ne temelji se samo na jednom dokazu, već na međusobnoj vezi više izvedenih dokaza koji su u odlučujućoj mjeri saglasni.

Pored ove nesporno utvrđene činjenice, drugo ključno pitanje na koje je u ovom postupku trebalo dati odgovor je – da li je optuženi u inkriminisanom periodu bio pripadnik strane paravojne formacije po imenu „ Enver Alwaki“.

U cilju dokazivanja ove činjenice optužba je u toku postupka saslušala samo svjedoka Dž.A.. Međutim, svjedok Dž. A. je na glavnom pretresu naveo da je saznanja o učešću optuženog u jedinici „Enver Alwaki“ dobio od samog optuženog, iz čega se izvodi zaključak da svjedok nema neposredna saznanja o aktivnostima optuženog u okviru jedinice „Enver Alwaki“, s obzirom da svjedok i optuženi, a što jasno proizlazi iz iskaza svjedoka, nisu bili pripadnici iste jedinice.

Naime, svjedok je naveo da je optuženi u Siriju došao sa licem Grabus Senad, da je isti bio pripadnik jedinice „Enver Alwaki“ zajedno sa Grabus Senadom i licem po imenu Muharem kojem se ne sjeća prezimena. U pogledu jedinica koje su bile organizovane na području ISIL-a, svjedok je pojasnio, da je bila jasna podjela „ketiba“(jedinica) na one koje su učestvovala u borbenim dejstvima i one čiji su pripadnici čuvali stražu, a namjena jedinice kojoj je pripadao optuženi Kekić je bila učestvovanje u borbenim dejstvima. Činjenice o organizaciji jedinica na tom području svjedoku su neposredno poznate jer je u inkriminisanom periodu boravio na području Sirije i bio pripadnik jedne od takvih jedinica za koje djelo je pravosnažno osuđen. U pogledu jedinice „Enver Alwaki“, svjedok je naveo da nije lično pripadao toj jedinici, ali da je pripadnike te jedinice viđao u gradu Raki.

Međutim saznanje da je optuženi Kekić bio pripadnik upravo navedene jedinice, svjedoku je posredno poznato, jer je podatak o tome dobio iz razgovora sa optuženim Kekićem. Svjedok jeste naveo da je optuženog viđao u vojnoj uniformi, sa naoružanjem (pištolj) koji je optuženi kupio od svog novca, ali da lično nikada nije kod optuženog vidio pušku, iako su ostali pripadnici jedinica bili naoružani upravo puškama. Svjedok je takođe iz razgovora sa optuženim saznao da je optuženi prošao obuku, koja je vođena na engleskom jeziku, ali je istovremeno potvrdio tezu odbrane da lično nije vidio da optuženi učestvuje u navedenoj obuci, niti da ima saznanja da optuženi poznaje engleski jezik.

Sud ne dovodi u pitanje istinitost kazivanja ovog svjedoka, međutim navedeni iskaz u odlučnim činjenicama, a koje direktno terete optuženog, nije potkrijepljen niti jednim drugim materijalnim dokazom niti iskazom drugog svjedoka.

Tako materijalna dokumentacija koja je uložena u sudski spis, pruža informacije o postupanju i izvršenim istražnim radnjama policijskih organa nakon povratka optuženog u BiH, ali ista ne pruža dokaz o pridruživanju optuženog niti njegovim aktivnostima u okviru neke strane paravojne formacije.

Naime, 16.02.2015. godine je od strane ovlaštenih službenih lica Državne agencije za istrage i zaštitu izvršen pretres optuženog i od istog privremeno oduzeti predmeti, što proizlazi iz Zapisnika Državne agencije za istrage i zaštitu o pretresanju lica Osman Abdulaziz Kekić, broj 16-04/1-4/16 od 16.02.2016.godine /DT-1/, i Potvrde Državne agencije za istrage i zaštitu o privremenom oduzimanju predmeta broj: 16-04/1-3/16 od 16.02.2016.godine / DT-2 /. Tom prilikom je od optuženog izuzet bijeli papirić sa ispisanim brojevima telefona / DT-3 / bez navođenja podataka o korisnicima brojeva. Navedeni brojevi telefona su bili, po naredbi Tužilašta / DT-7/, predmet analize Državne agencije za istrage i zaštitu.

Nakon izvršenih provjera, Državna agencija za istrage i zaštitu je došla do informacija / DT-7.1 / da je broj telefona 00387-62/ 991-980 koji je u aplikaciji „Viber“ registrovan pod imenom *Darija Ummu sumejja* kontaktirao sa brojem 061/138-184 koji koristi *Edin Tabaković* (lice lišeno slobode u akciji kodnog naziva „Damask 3“) i sa brojem 061/531-089 koji koristi lice Husein Erdić (takođe lišen slobode u akciji kodnog naziva „Damask 3“).

U odnosu na broj telefona 061/952-276 u aplikaciji „Viber“ je registrovan pod imenom Davud Smajić uz napomenu da se sin Muharema Smajića, takođe zove Davud Smajić. Takođe je utvrđeno da je broj telefona 037/716-389 registrovan na ime Halilagić Ibrahim, a broj telefona 037/716-291 registrovan na ime Mujanović Ismet koji je pripadnik tzv. „Selefijskog pokreta“. U odnosu na ostale brojeve, nisu prikupljene dodatne informacije.

Svjedok L. Z. je radio na predmetnoj analizi brojeva telefona i objasnio da u sklopu Agencije postoje evidencije odnosno baze sa podacima o brojevima telefona koja su koristila lica iz ranijih i iz postupaka u toku a koje se odnose na predmetna krivična djela, te da su na taj način na osnovu brojeva telefona sa pomenutog papirića utvrdili određene korisnike, odnosno identifikovali određena lica.

Međutim, analiza brojeva telefona, a koje je optuženi na bijelom papiriću imao pri sebi prilikom izvršenog pretresa, ne nudi dokaz da je optuženi komunicirao sa korisnicima brojeva telefona koji su bili predmet analize. Isti brojevi u krajnjem ne dovode u direktnu vezu optuženog niti sa licem Erdić Husein, koji je pravosnažno osuđen zbog organizovanja pojedinaca s ciljem pridruživanja terorističkoj organizaciji ISIL, a na čemu optužba temelji tezu o stvarnom cilju odlaska optuženog u Siriju. Naime, kada se analiza brojeve telefona odnosno zaključci koji su u istoj datu, uporede i dovedu u vezu sa brojevima telefona koji su ispisani na bijeloj ceduljici, proizlazi da optuženi nije komunicirao sa licima Edin Tabaković i Husein Erdić, već da su isti pozivali broj telefona koji se nalazi na pomenutoj ceduljici.

Nadalje, svjedok L. Z., čiji iskaz Sud nalazi vjerodostojnim i objektivnim, u okviru činjenica o kojima je svjedočio, je naveo da je radio na provođenju istražnih radnji u predmetnoj istrazi (u radnji ispitivanja osumnjičenog, njegovom lišenju slobode, pretresu i privremenom oduzimanju predmeta).

O svim provedenim radnjama sačinjenja je odgovarajuća dokumentacija koja je i uložena u sudski spis i koja vjerodostojno potvrđuje navode svjedoka kao i zakonito postupanje policijskih organa.

Međutim, u odnosu na okolnost pripadnosti optuženog nekoj paravojnoj jedinici u Siriji, svjedok L. Z. je naveo da su ta saznanja operativne prirode bez konkretizacije činjenica u tom pogledu, te da je o postojanju jedinice „Enwer Alwaki“ prvi put čuo upravo od svjedoka Dž. A. U tom smislu, iako Sud prihvata da Izvještaj o počinjenom krivičnom djelu ne može biti dokaz u krivičnom postupku, ipak primjećuje da u okviru samog Izvještaja ne postoje podaci o činjenici da je optuženi bio pripadnik paravojne formacije „Enwer Alvaki“.

Na osnovu navedenog, Sud zaključuje da iskaz svjedoka L. Z. ne nudi neposredna saznanja o tvrdnji optužbe da je optuženi bio pripadnik paravojne formacije, niti saznanja ovog svjedoka Sud može dovesti u vezu sa iskazom svjedoka Dž. A. u potkrijepljivanju činjenice da se optuženi pridružio paravojnoj jedinici.

Iskazom ovog svjedoka optužba samo dokazuje da je svjedok Dž. u istražnom postupku policijskim ogranima dao informacije o Kekiću i o jedinici „Enver Alvaki“, te potvrđuje konzistentnost izjave svjedoka Dž. koju je dao u istrazi i na glavnom pretresu, ali ne potkrepljuje same činjenice o kojima je svjedočio Dž.. Sud ponovo naglašava da u tom kontekstu iskaz svjedoka Dž. Sud ne nalazi neistinitim, već neprovjerljivim.

Činjenice o kojima je svjedok Dž. A. svjedočio, a tiču se tvrdnje da je optuženi bio pripadnik strane paravojne jedinice, optužba nije potkrijepila drugim dokazima. Iskaz ovog svjedoka Sud nije mogao provjeriti drugim dokazima, s obzirom da se drugi dokazi optužbe izvedeni na glavnom pretresu posredno izvode iz iskaza svjedoka Dž., kao što je to slučaj sa svjedokom L. Z., ili se baziraju na pretpostavkama, kao što je to slučaj sa analizom brojeva telefona. Sud nalazi da postojanje samo ovog dokaza, iskaza svjedoka Dž. o odlučujućoj činjenici, ne pruža dovoljnu informaciju o kriminalnom događaju jer su izostali dokazi kojima bi se provjerio i dopunio izvedeni dokaz.

S toga, u nedostatku drugih pouzdanih dokaza kojima bi se verifikovao sadržaj i potvrdila tačnost sadržaja kazivanja svjedoka Dž., Sud nije mogao zasnovati svoju odluku i učvrstiti svoje uvjerenje o krivici optuženog Kekić Abdulaziz Osmana, zbog čega je donio presudu kojom se optuženi oslobodila od optužbe. Samo na jednom dokazu, bez drugih pouzdanih dokaza ne može se van razumne sumnje, temeljiti zaključak da se optuženi zaista i pridružio stranoj paravojnoj formaciji.

Nalazi se bitnim istaći da Sud ne tvrdi da ne postoji određeni stepen sumnje na strani optuženog, već samo nalazi da nije dokazana krivica optuženog po standardu *izvan razumne sumnje*. Činjenice o kojima je svjedok Dž. A. govorio, da su u inkriminisanom periodu sva lica koja bi dolazila na područje Sirije koje je pod kontrolom ISIL-a morala ratovati, odnosno učestovati u borbenim aktivnostima, da lica nisu imala mogućnost izbora,

slobode kretanja ili odabira poslova u nekoj privatnoj djelatnosti, kod Suda su stvorili zaključak o postojanju osnovane sumnje u pogledu inkriminacija koje se optuženom stavljaju na teret.

Međutim, ponuđeni dokazi optužbe ukazuju na niži stepen izvjesnosti i uvjerenja da je optuženi počinio krivično djelo u odnosu na stepen uvjerenja koji mora postojati prilikom odlučivanja o krivici optuženog, jer izvedeni dokazi samo ukazuju na mogućnost da je optuženi počinio krivično djelo.

Naime, načelo *in dubio pro reo* izraz je pogodovanja optuženog, što znači da u slučaju postojanja bilo kakve sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, odluka suda mora ići u korist optuženog. Ovo načelo nalaže da činjenice koje idu na štetu optuženog, moraju biti utvrđene sa potpunom sigurnošću, odnosno "*izvan svake razumne sumnje*", a ukoliko sumnja postoji, takve činjenice se ne mogu uzeti kao utvrđene. S druge strane, činjenice koje idu u korist optuženog, uzimaju se kao utvrđene čak i onda ako su samo vjerovatne, odnosno ako se sumnja u njihovo postojanje, pa čak i onda ako je postojanje činjenica na štetu optuženog vjerovatnije. Stoga, Sud je dužan oslobađajuću presudu donijeti ne samo kada je sa sigurnošću dokazana nevinost optuženog, nego i onda kada Sud ostane u sumnji da li je optuženi učinio krivično djelo, kao u ovom konkretnom slučaju.

Obrana je zastupala tezu da sam boravak lica u Siriji ne podrazumjeva i obavezno učešće u borbenim dejstvima na bilo kojoj strani u sukobu, te na te okolnosti saslušala svjedoke Huseinović Sedina i Tahić Berina, lica koja su boravila na tom području u ranijem periodu. Tako je svjedok Huseinović naveo da je u Siriji bio u dva navrata, tokom 2012. godine (od septembra do oktobra i tokom 2013. godine (od novembra do decembra), te objasnio da u tom periodu mobilizacija lica nije bila prisilna i obavezna, jer je učešće u borbenim aktivnostima zavisila isključivo od ličnih motiva i razloga dolaska u Siriju, te da su pridošlice mogle raditi kao bolničari, humanitarci ili "*živjeti bez posebnog zanimanja*". Svjedok Tahić Berin koji je u Siriji boravio tokom 2013. godine, je takođe naveo da je postojala mogućnost da se lica koja dođu na područje Sirije pridruže nekoj jedinici, ali isto tako da su mogli raditi kao humanitarni radnici ili u krajnjem da se bave švercom.

Pri donošenju presude, Sud je cijenio navedene iskaze, ali je našao da isti nisu relevantni u konkretnoj krivičnopravnoj stvari, imajući u vidu da se saznanja koju su svjedoci iznijeli na glavnom pretresu o dešavanjima u Siriji, u svim segmentima odnose na period prije inkriminacije iz predmetne optužnice, tj za period 2012. i 2013. godine. Naime, svjedocima nisu direktno poznata dešavanja u Siriji tokom 2015. godine, za koji period se optuženi tereti, jer svjedoci nisu boravili na tom području nakon 2013. godine, te su saglasno izjavili i da ne poznaju optuženog Kekić Abdulaziz Osmana.

Takođe, tezu da je optuženi u inkriminisanom periodu bio zaposlen u restoranu brze hrane u Raki, odbrana je temeljila na dijelu iskaza svjedoka Smajić Muharema, koji je izjavio da je

optuženi za vrijeme boravka u Siriji u jednom periodu radio u upravu u restoranu brze hrane u kojem je svjedok redovno dolazio, te na iskazu koji je osumnjičeni dao u istrazi. Međutim, Sud nalazi da navedena činjenica nema karakter odlučujuće činjenice u ovom postupku, te nije bilo neophodno istu utvrđivati, s obzirom na već utvrđeno činjenično stanje o kojem je Sud dao detaljno obrazloženje, koje je i rezultiralo donošenjem odluke o glavnoj stvari.

6. Troškovi krivičnog postupka

Član 189. stav 1. ZKP BiH propisuje da će se u slučaju kada Sud donese presudu kojom se optuženi oslobađa optužbe, izreći u presudi da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava. Imajuću u vidu da je Sud donio odluku kojom je optuženog Kekić Abdulaziz Osmana oslobodio od optužbe, primjenom navedene odredbe troškovi krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačka a) do f) ZKP BiH, kao i nužni izdaci optuženog i nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

Zapisničar

Ilvana Hadžić

**PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A**

Mirsad Strika

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba vijeću Apelacionog odjeljenja Suda u roku od 15 (petnaest) dana od dana prijema pismenog otpravka presude.